

PÄÄKIRJOITUS

Hyvät Perhe- ja pariterapialehden lukijat,

tiedättehän sen tunteen, kun huomaa ensimmäistä kertaa jonkin arkisen ja tavallisen asian olevankin hyvin erityinen. Jostakin syystä, aivan yllättäen, ainutlaatuisuuteen vain havahtuu ja sen huomaamisen myötä moni muukin siihen liittyvä asia näyttäytyy uudessa valossa – kaikkea muuta kuin itsestään selvänä.

Joskus havahtuminen tapahtuu yhdessä toisen kanssa syvällisissä keskusteluissa, kun keskustelijat tuovat esiin omia kokemuksiaan ja pohdintojaan ja siten avartavat toinen toisensa ajattelua.

Kun lehdellä on kaksi päätoimittajaa, on lehden toimittamisen äärellä mahdollista keskustella elämästä käsiteltävää aihetta laajemminkin. Lehden juhlavuonna – vanhoja lehtiä selatessamme, aiempia artikkeleita lukiessamme ja juhlavieraita tavatessamme – olemme ajatelleet aikaa. Tavallisesti arjessa sitä ei tule paljoakaan ajateltua.

Mika muistelee havahtuneensa ajan kulkuun jo lapsena, kun hän leikki kotikylänsä halki virtaavan pienen joen rannalla. Vaikka joki on kovin pieni, ymmärsi hän sen virranneen pidempään kuin hän itse oli siihen saakka elänyt ja pidempään kuin vanhempansa tai isovanhempansa olivat eläneet. Ja mikä huikeinta, se virtaisi vielä pitkään, ehkä ikuisuuden, kun joen varrella leikkisivät uudet, tulevaisuuden lapset. Ehkä he myös hyppäisivät kosken kivillä, rakentaisivat jokeen siltoja tai niin ison padon, että aikuiset käskisivät purkaa sen, ettei vesi nousisi tielle.

Päivi kertoo pitävänsä Mikan ajatuksista, jotka ovat syntyneet lapsuuden joen äärellä. Perinteisestikin on puhuttu ajasta virtana; samaan virtaan ei voi astua kahta kertaa. Virtaavan veden mielikuva pyyhkii pois usein käytetyn sanonnan ajan kulumisesta: aika ei kulu, vaan se täyttyy. Siihen asti aikaa tulee koko ajan lisää: hetket virtaavat ohitsemme ja lisäävät koko ajan varmintä olemassaolon muotoa, menneisyyttä. Jonakin päivänä aika täyttyy – jokin päättyy ehkä jotakin uutta alkaa. Päätymistä ja alkamista näemme ympärillemme joka hetki.

Perhe- ja pariterapialehden 40-vuotisjuhlassa koimme olevamme ajan ja siinä elävän lehden, kuin virtaavan joen, rannalla. Lehden historian joki toki ei ole virrannut vielä kautta aikain, mutta viidellä vuosikymmenellä jo kuitenkin. Eri vuosikymmenillä lehteen kirjoittaneet muistelijat kuljettivat meidät kuulijat juhlassa konkreettisesti näiden vuosikymmenien läpi.

Kiitos *Veli-Matti Toivonen, Pekka Borchers, Anne Pirrtimaa, Juha Holma ja Iida-Maria Bimberg* alkuperäisistä artikkeleistanne ja niiden muistelemisesta. Tässä numerossa julkaisemme sekä nämä muistelut että alkuperäiset artikkelit. Myös niillä lehden lukijoilla, jotka eivät päässeet juhlaan mukaan, on näin mahdollisuus päästä muistoista osalliseksi.

Ensi vuonna elämme kongressivuotta, kun syyskuussa Jyväskylässä järjestetään kahdeksas suomalainen perhe- ja pariterapiakongressi. Niinpä on aika muistella myös kongressihistoriaa julkaisemalla ensimmäisessä suomalaisessa perheterapiakongressissa Kuopiossa vuonna 2002 *Jukka Aaltosen* pitämä, edelleen ajankohtainen, esitelmä. Lehden historia-teeman täydentää pitkän linjan perheterapia-ammattilaisen ja perheterapian uranuurtajan, *Sirkku Tukiaisen*, haastattelu.

Hyviä lukuhetkiä kaikille joen varren lapsille lehden muistelunumeron äärellä

sekä rauhoittavaa joulun aikaa ja hyvää vuotta 2025.

Nostalgisissa tunnelmissa,

Päivi ja Mika